

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

פרשת שמיני תשע"ו תהא שנת עתה ואחישנה.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מדור גלגלים בתורה מופיע בעמוד י"ד.

קישור להורדת תוכנת הרמז בגירסא חדשה עם הוספות רבות
<https://drive.google.com/file/d/0B8NARozmpeUAQ3A1QjhqUzhWY0U/view>

מאמר 'בינו שנות דור ודור'

6000 פסוקים בתורה כנגד ששת אלפים שנה

שהעולם קים.

[מתפרסם מחדש עם הוספות חדשות - חלק י"ז]

2854 – לדת דוד המלך.

מצינו במדרש (ילקוט בראשית לח) פגע בו אדם הראשון [בקין] אמר לו מה נעשה בדינך אמר לו אני עשיתי תשובה ונתפשרתי, התחיל אדם הראשון מטפח על פניו ואמר כך הוא כח של תשובה ולא הייתי יודע, מיד עמד אדם הראשון ואמר מזמור שיר ליום השבת. רואים שהשבת היא בחינת תשובה. וכן שבת אותיות תשב, מלשון תשובה. וכן תשובה מביאה את הגאולה שהיא יום שכלו שבת. וכן הכתוב (מלאכי ג, כד) "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים" בגימטריא שבת קדש. וכן שב"ת מרמזת בכתוב "והשיב לב אבות" בדלוג ד' אותיות. וכן תשוב"ה מרמזת בכתוב (שמות לה, ב) "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש" בדלוג שבע אותיות.

וכן מובא ב'לקוטי הלכות' (גולה ה, כט) שהכתוב (ויקרא ה, כו) "ונסלח לו מכל אשר יעשה לאשמה בה" ר"ת "לאל אשר שבת מכל המעשים ביום השביעי", דבזכות שבת זוכים לסליחה ולכפרה. וראה זה פלא: הפסוק הזה "ונסלח לו מכל אשר יעשה לאשמה בה" הוא הפסוק ה-2854 מתחלת התורה, ובשנת 2854 לבריאת העולם נולד דוד המלך הרועה השביעי של עם ישראל, שהוא גלגול אד"ם ר"ת אדם דוד משיח, ויש שבעה נימין בכנור דוד. ועל דוד המלך מצינו בגמרא (מ"ק טז:) אמר רבי שמואל בר נחמני, אמר רבי יונתן מאי דכתיב, "נאם דוד בן ישי, ונאם הגבר הוקם על" שהקים עלה של תשובה. ומובא בספר 'פרי צדיק' (שבת ה) דוד המלך ע"ה שהוא התחלת אור המשיח הוא הגבר שהקים עלה של תשובה ומשיח יהיה הסוף ותכלית השלמות שיתקן כל העולם כלו על ידו.

וכן שב"ת קד"ש מרמזת באות שנייה הפוכה בפתוב (יחזקאל לו, כה) "וישבו על הארץ אשר נתתי לעבדי ליעקב אשר ישבו בה אבותיכם וישבו עליה המה ובניהם ובני בניהם עד עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם".

2871 – תקופת משכן נוב.

מובא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפרשיות של קרבן חטאת וקרבן אשם שכוללים י"ד פסוקים: (ויקרא ו, יז) "וידבר ה' אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל בניו לאמר זאת תורת החטאת במקום אשר תשחט העלה תשחט החטאת לפני ה' קדש קדשים הוא: הלהן המחטא אתה יאכלנה במקום קדש תאכל בחצר אהל מועד: כל אשר יגע בבשרה יקדש ואשר יזה מדמה על הבגד אשר יזה עליה תכבס במקום קדש: וכלי חרש אשר תבשל בו ישבר ואם בכלי נחשת בשלה ומרק ושטף במים: כל זכר בפהנים יאכל אתה קדש קדשים הוא: וכל חטאת אשר יובא מדמה אל אהל מועד לכפר בקדש לא תאכל באש תשרף: וזאת תורת האשם קדש קדשים הוא: במקום אשר ישחטו את העלה ישחטו את האשם ואת דמו יזרק על המזבח סביב: ואת כל חלבו יקריב ממנו את האלה ואת החלב המכסה את הקרב: ואת שתי הקלית ואת החלב אשר עליהן אשר על הפסלים ואת היתרת על הכבד על הקלית יסירנה: והקטיר אתם הלהן המזבחה אשה לה' אשם הוא: כל זכר בפהנים יאכלנו במקום קדוש יאכל קדש קדשים הוא: כחטאת פאשם תורה אחת להם הלהן אשר יכפר בו לו יהיה" מתחילים מהפסוק ה' 2871 מתחלת התורה, עד הפסוק 2884, ואלו מקבילים לשנים 2871 לבריאת העולם עד שנת 2884 שאז בדייק היה המשכן בנוב, ונאסרו בני ישראל להקריב חטאות ואשמות של יחידים, כמובא ברש"י (זבחים קיב:) לא תקריבו בבמות ככל אשר אנחנו עושים פה היום שאנו מקריבין במשכן חטאות ואשמות אלא איש כל הישר בעיניו תעשו דהיינו נדרים ונדבות שאינן עליכם חובה. ובהמשך שם מביא רש"י שדין זה נאמר על במת צבור שהיתה בגלגל ובנוב וגבעון. לכן יש כנגד השנים במדיק את פרשיות חטאת ואשם לרמז שבשנים אלו צריך לעסק בתורת חטאת ואשם, כמובא בגמרא (מנחות קי.) אמר רבי יצחק מאי דכתיב "זאת תורת החטאת", "וזאת תורת האשם" כל העוסק בתורת חטאת כאלו הקריב חטאת. וכל העוסק בתורת אשם", כאלו הקריב אשם. ואף על פי שגם בתקופת משכן גבעון שהיתה אחרי תקופת נוב המשיך הדין הזה, אבל בשנת 2884 כשעבר המשכן לגבעון התחילה מלכות דוד המלך בחברון, ועל דוד נאמר שבלמוד תורתו פעל יותר מבית המקדש וכל הקרבנות, כמובא בגמרא (מכות י.) אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם, שמעתי בני אדם שאומרים, מתי ימות זקן זה, ויבוא שלמה בנו, ויבנה בית הבחירה ונעלה לרגל ושמחתי. אמר ליה הקדוש ברוך הוא "כי טוב יום בחצריך מאלף" טוב לי יום אחד שאתה עוסק בתורה לפני מאלף עולות שעתידי שלמה בנו להקריב לפני על גבי המזבח.

2883 – מעשה נוב עיר הפהנים.

מובא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (ויקרא ז, ו) "כל זכר בפהנים יאכלנו במקום קדוש יאכל קדש קדשים הוא" הוא הפסוק ה' 2883 מתחלת התורה, ובשנת 2883 לבריאת העולם היה המעשה של דוד המלך בנוב עיר הפהנים שנתנו לדוד לאכל מלחם הפנים שהוא קדש קדשים בגלל היותו חולה מספן ואחזו

בולמוס. ונרמז בכתוב **פְּהַנִּי נו"ב** והאותיות ביניהם **מיכאל** שהוא הפהן הגדול בבית המקדש העליון. "כל זכר בכהנים יאכלנו במקום קדוש יאכל קדש קדשים הוא".

מְצִינוּ בזהר (פקודי רכד.) דוד הוא הַיָּה שְׁבַרַח לְפָנַי שְׂאוּל, ועל זה גרם שְׁנֵאָבְדוּ כָּל אוֹתָם פְּהַנִּי נוב, ולא נשאר מכלם רק אַבְיָתָר לְבָדוּ שְׁבַרַח. וְזֶה גָרַם כְּמָה רְעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל, ומת שְׂאוּל וּבְנָיו, וּנְפָלוּ מִיִּשְׂרָאֵל כְּמָה אֲלָפִים וּרְבָבוֹת. ועם כל זה, אותו חטא הַיָּה תְּלוּי על דוד לגבותו מִמֶּנּוּ, עד שְׁכַל בְּנֵי דוד נֶאָבְדוּ בְיוֹם אֶחָד, ולא נשאר מהם אלא יואש לְבָדוּ, שְׁנֵגֶב. כמו שלא נשאר מאחיקלך רק אַבְיָתָר לְבָדוּ. ורואים שהיתה טענה על דוד שעל ידו נגרמה הריגת נוב עיר הכהנים. וכעין זה מובא גם בגמרא (סנהדרין צה.). ואף שדוד אמר להם שהוא בשליחות שְׂאוּל, ודואג אמר לשון הרע עליהם לשאול ולא אמר לו שהם חשבו שדוד בא בשליחות שְׂאוּל, ויוצא שדואג היה אשם בכל הענין שלא סיפר את הסיפור האמיתי שהם לא ידעו שדוד בורח, עם כל זה כיון שנגרם הדבר על ידי דוד, הקב"ה מדקדק עם צדיקים כחוט השערה, וכמו שכאן הכל נעשה מהלשון הרע של דואג, כך השתלשל הצרות של מלכות בית דוד, מזה שדוד קבל לשון הרע, כמובא בגמרא (שבת נו:): **אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב אֵילְמָלִי לֹא קִבַּל דָּוִד לְשׁוֹן הָרַע, לֹא נִחְלְקָה מְלָכוּת בֵּית דָּוִד, וְלֹא עָבְדוּ יִשְׂרָאֵל עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים, וְלֹא גָלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ.** והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שלכן הגמרא נמצאת בשבת דף נו' עמוד ב' אותיות **נו"ב**, לרמז שזה היה ההמשך של **נוב** עיר הכהנים, ומהלשון הרע של דואג שגרם את הרג את כהני נוב, ונגרם על ידי דוד, השתלשל שדוד יקבל לשון הרע על מפּיבוּשֵׁת בנו של שְׂאוּל, ויעביר את השדה של שְׂאוּל לציבא העבד, ומזה באו כל הצרות.

2884 – הַסְתַּלְקוֹת שְׂמוּאֵל הַנְּבִיא וְשְׂאוּל הַמֶּלֶךְ.

מובא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (ויקרא ז, ז) "**כַּחֲטָאת כְּאֲשֶׁם תּוֹרָה אַחַת לָהֶם הִלָּחַן אֲשֶׁר יִכְפֹּר בּוֹ לוֹ יְהִיָּה**" הוא הפסוק ה-2884 מתחלת התורה, ובשנת 2884 לבריאת העולם נסתלקו שְׂמוּאֵל הַנְּבִיא וְשְׂאוּל הַמֶּלֶךְ. וְשְׂמוּאֵל אוֹתוֹת אֲשֶׁם ל"ו, שְׁעָלָיו מִדְּבַר הַפְּסוּק שֶׁה"אֲשֶׁם לוֹ יְהִיָּה". וכן שְׂאוּל נֶרְמַז בְּאֲשֶׁם ל"ו". ונראה לבאר הקשר בין הסתלקות שְׂמוּאֵל עם רִמְזוֹ בַּפְּסוּק שֶׁל קִרְבַּן אֲשֶׁם, כִּינּוּן שְׁגָם שְׂמוּאֵל וְגַם שְׂאוּל חֲטָאוּ וְהִתְחַיְבוּ מִיָּתֵהּ בְּגַלְל עֲנָן שֶׁל קִרְבָּנוֹת. כְּמוֹכָא בְּגִמְרָא (ברכות לא:): **אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר שְׂמוּאֵל מוֹרָה הִלָּכָה בְּפָנָי רַבּוֹ הַיָּה, שְׁנֵאָמַר "וַיִּשְׁחֲטוּ אֶת הַפָּר וַיָּבִאוּ אֶת הַנֶּזֶר אֶל עָלִי", וְכוּ'. אָמַר לָהּ, לָמָּה לָכוּ לְאַהֲדוּרֵי בֵּתָר כֹּהֵן לְמִשְׁחַט שְׁחִיטָה בְּזֶר כְּשֶׁרָה. אֵייתוּהוּ לְקַמִּיָּה דְעָלִי. אָמַר לִיָּה, מָנָא לָךְ הָא, אָמַר לִיָּה, מִי כְּתִיב "וַיִּשְׁחֲט הַכֹּהֵן", "וְהִקְרִיבוּ הַכֹּהֲנִים" כְּתִיב, מִקְבֵּלָה וְאֵילָךְ מִצְוֹת כְּהֵנָּה, מִכָּאן לְשְׁחִיטָה שְׁכִשְׂרָה בְּזֶר. אָמַר לִיָּה, מִימַר שְׁפִיר קָא אִמְרַתָּ, מִיָּהוּ מוֹרָה הִלָּכָה בְּפָנָי רַבָּךְ אַתָּה, וְכָל הַמּוֹרָה הִלָּכָה בְּפָנָי רַבּוֹ חֵיב מִיָּתֵהּ. אַתְּיָא חֲנָה וְקָא צִוְחָה קַמִּיָּה, "אֲנִי הָאִשָּׁה הַנּוֹצֵבֶת עִמָּכָה בְּזָה" וְגו'. אָמַר לָהּ, שְׁבִקִי לִי דְאֶעֱנִישִׁיָּהּ, וּבְעֵינָא רַחֲמֵי וַיְהִיב לָךְ רַבָּה מִיָּיָה. אָמַרָה לִיָּה לֹא, "אֵל הַנֶּזֶר הַזֶּה הַתְּפַלְלִיתִי". וכן על שְׂאוּל כְּתוּב (ש"א טו, כא) "**וַיִּקַּח הָעָם מִהַשָּׁלַל צֹאן וּבָקָר רֵאשִׁית הַחֶרֶם לְזִבְחַ לַה' אֱלֹהֵיךְ בְּגִלְגָּל:** וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל הַחֹפֵץ לַה' בְּעֵלוֹת וּזְבָחִים כְּשֶׁמֶע בְּקוֹל ה' הִנֵּה שָׁמַע מְזַבַּח טוֹב לְהַקְשִׁיב מִחֻלָּב אֵילִים: כִּי חֲטָאת קֶסֶם מְרִי וְאֵן וְתַרְפִּים הַפְּצָר יַעֲן מְאֻסָּת אַתְּ דְּבַר ה' וַיִּמְאָסְךָ מִמֶּלֶךְ". והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ששמואל פסק את דינו במה שאמר בפני רבו שְׁחִיטָה בְּזֶר כְּשֶׁרָה היינו שהוא עושה עצמו בחינת זר לרבו ואינו מתחשב בו, לכן מגיע לו מיתה בבחינת שְׁחִיטָה כְּשֶׁרָה בו עצמו. וכן מה שאמרה חנה**

לשמואל "אני האשה הנצבת עמך בזה" רמזה לו שהיא נצבת עמו יחד באותה בעיה, כי על בניו יאמרו שהם חטאו ובאמת לא חטאו, כמובא בגמרא (שבת נה:): **אמר רבי שמואל בר נחמני, אמר רב יונתן, כל האומר בני עלי חטאו, אינו אלא טועה.**

2255 – הסתלק יעקב אבינו והנהגה עברה ליוסף.

מובא מהרה"ג ר' א. פליל שליט"א שהפסוק (שמות כו, טו) "**ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים**", הוא הפסוק 2248 מתחלת התורה, ופרשת הקרשים היא 16 פסוקים, עד הפסוק 2263 ובשנים אלו היה יעקב אבינו במצרים, ונטע את עצי השטים שמהם נעשה הקרשים, כמובא במדרש (ילקוט תרומה שסט) שיעקב נטע ארזים במצרים שמהם נעשו קרשי המשכן. כי יעקב ירד למצרים בשנת 2237 לבריאת העולם, ויעקב חי במצרים 17 שנה עד שנת 2255 בה הוא נפטר. וכן מצינו בזהר (תיקונים לח:): שהקרשים במשכן היו בבחינת אות ו', ולכן היו **עשר אמות**, כי הו' קשורה ל' – עשר. ויעקב הוא בבחינת האות ו'. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ששנת פטירת יעקב **ברנ"ה** בגימטריא **ארזים**. וכן **ברמ"ח** מרמז על **רמ"ח** אברים שהמשכן עשוי כנגדם, כמובא במדרש (תנחומא ריש פקודי). והוסיף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שיעקב נטע את הקרשים לצורך **מח"ר**.

הפסוק (שמות כו, כב) "**ולירכתי המשכן ימה תעשה וצפונה קרשים**", הוא הפסוק 2255 מתחלת התורה, ובשנת 2255 לבריאת העולם **ברך יעקב את מנשה ואפרים** בסוד תפארת שמשפיעה ליסוד. וכן מובא בספר הלקוטים 'להאריז'ל (פ' תרומה ע' קפד) על הכתוב הזה **שימה** מסמל את היסוד שהוא בבחינת מערב שמערב כל הבחינות. לכן **"תעשה וצפונה קרשים"**, בסוד התפארת שהיא מספר שש שמשפיעה ליסוד. וכן **"תעשה וצפונה קרשים"** ר"ת **קש"ת** המסמלת את היסוד.

מצינו בגמרא (זבחים קיח:): **תנו רבנן ימי אהל מועד שבמדבר ארבעים שנה חסר אחת. ימי אהל מועד שבגלגל ארבע עשרה שנה, שבע שכבשו, ושבע שחלקו. ימי אהל מועד שבנוב ושבגבעון חמשים ושבע, נשתיר לשילה שלש מאות שבעים חסר אחת. רואים ששילה ובית המקדש אינם נקראים אהל מועד שהוא רק במקומות שהיו הקרשים. ועוד רואים שקרשי המשכן שמשו בפעל 39 שנים במדבר, ו14 שנים בגלגל, ו57 שנים בנוב וגבעון, יחד 110 שנים כמנין שנות חיי יוסף היסוד, וכפי שנבאר שהקרשים מסמלים את היסוד של יוסף, ולכן פרשת "**ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים**", שהבאנו לעיל נאמרה בפסוקים שמקבילים לשנות חיי של יעקב ויוסף יחד במצרים, ולכן רק כשיש קרשים מתקבל השם "**אהל מועד**" שהוא בגימטריא **יוסף**. ולפי זה מבאר עוד טעם מדוע הפסוק (שמות כו, כב) "**ולירכתי המשכן ימה תעשה וצפונה קרשים**", הוא הפסוק 2255 מתחלת התורה, כי בשנת 2255 לבריאת העולם הסתלק יעקב אבינו שהכין את הקרשים, והנהגה עברה ליוסף, בסוד תפארת שמשפיעה ליסוד. וכפי שהבאנו מהאריז"ל **שימה** מסמל את היסוד. לכן **"תעשה וצפונה קרשים"**, בסוד התפארת שהיא מספר שש שמשפיעה ליסוד. וכן מובא בלק"ת (נשא כב:): שכלי המשכן הם בבחינת אברים הפנימיים; מח, לב, כבד וכו', קרשי המשכן הם בבחינת עצמות, ויריעות המשכן בבחינת עור ובשר. ורואים קשר בין קרשי המשכן ל"עצמות יוסף". וכן הלשונות **עצ"ם ועצמות** דומים. וכן מצינו בגמרא (סוכה מה:): "**עצי שטים עמדים**" שמה תאמר אבד סברן**

ובטל סכונו, תלמוד לומר "עצי שטים עמדים" שעומדים לעולם ולעולמי עולמים. ורואים שיש בקרשים בחינת עצמות שעומדת לעד. וכן מצינו ב'אבות דרבי נתן' (ל"א) שעצמות באדם הן כנגד עצים בעולם, ולפי זה מבאר מדוע קרשי המשכן היו עצים, כי הם מסמלים את העצים שיש בעולם, וממילא הם גם קשורים ליוסף, כידוע שהיסוד הוא בבחינת אילן. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שקרש בגימטריא עצמת. וכן ח"י פעמים מופיע בכל התורה הלשון "עצם", ויש כאן רמז שהקו וחוט עצמות ה', הוא בבחינת יסוד שנקראת חי. כפי שהמשיל האריז"ל את כל החלל והקו לנקודת אמצע חדשה, היינו יסוד חדש של האין סוף שהוא סוד הקו וחוט שמשפיע את השפע החדש.

מצינו בגמרא (שבת פ"ט): ראוי היה יעקב לירד למצרים בשלשלאות של ברזל אלא שזכותו גרמה לו. והרה"ג ר' אברהם הכהן שליט"א ביאר בדרך הרמז, שיעקב היה ראוי לרדת למצרים בשלשלאות של ברזל ר"ת בלה רחל זלפה לאה, אלא שחסרון זכותו גרמה לו שרחל נפטרה בדרך ולא ירדה עמו למצרים. כמוכא ברבנו בחיי' (בראשית לא, לב) "עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה". מן החכם הזה נענשה רחל שמתה בדרך, ומכאן שיש לאדם לזהר מענש הצדיקים ומקללתם. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שיעקב ירד למצרים בשנת בר"ח כמנין ברז"ל עם הכולל. כיון שכולל מסמל את השרש, ירד יעקב למצרים בשנת ברז"ל עם השרש שעולה בר"ח, לסמל שזכה להמתיק את הגזרה בשרשה שתהיה בחסד וברחמים. ומרומז בתהילים (ק"ה) "שלח לפניך איש לעבד נמכר יוסף: ענו בכבל רגלו ברזל באה נפשו: [היינו בשנת ברז"ל עם הכולל הגיע יעקב ליוסף שנפשו קשורה בנפשו]. עד עת בא דברו אמרת ה' צרפתהו: [היינו שיעקב קרא קריאת שמע כשנפגש עם יוסף, וקריאת שמע היא אמרת ה' שמצרפת ומאחדת]. ובהמשך כתוב "וזקניו יחפם" כי יוסף היה בר חכים ליעקב.

נקודת הנצח שמאירה בהניח החמה מכניעה את עשו.

מצינו בזהר (משפטים ק"ט): מצד של אילת השחר, שהיא שכינה. ושתי דרגות הן בקר ושחר, ועליהן נאמר "נעמות בימנו נצח". בקר של אברהם, שהוא חס"ד, זה עולה יותר ביום הגאולה, אבל השחר מקדים ליום הגאולה, ומיהו נצח, ששכינה מצדו נקראת אילת השחר. ורואים שחשיבות זמן הניח החמה, היא בגלל התנוצצות הארת הנצח. וכן נצ"ח מרמז על הני"ץ חמה.

נראה לבאר מדוע הקפידו בירושלים יותר משאר המקומות להתפלל עם הניח החמה. כמוכא בגמרא (ברכות ט:) ותיקין היו גומרין אותה עם הניח החמה, כדי שישמך גאולה לתפלה, ונמצא מתפלל ביום. אמר רבי זירא, מאי קראה "זיראוף עם שמש, ולפני ירח דור דורים". העיד רבי יוסי בן אלעזר משום קהלא קדישא דבירושלים, כל הסומך גאולה לתפלה, אינו נזוק כל היום כלו. דהניח הוא מלשון נצח, שמתנוצצת נקודת הנצח של היום, בבחינת חוט של חסד שמאיר למטה דרך הנצח, וכיון שמצינו בגמרא (ברכות נח) "והנצח" זו ירושלים, הקפידו קהלא קדישא דבירושלים, להסמך גאולה לתפלה עם הניח החמה, כדי להתחבר לנקודת הנצח שמתנוצצת בזמן זה. וכן מוכא בספר 'ם החכמה' בשם ה'דברי חיים' מצאנו זצ"ל שצוה את חסידיו שעלו לירושלים, להשכים בה עם הניח החמה. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שצאנו בגימטריא

נצח. וכן האדמו"ר מצאנז זצ"ל נקרא על שם ספריו **'דברי יציב'** שמרמזים על ספירת ה**נצח** שהיא בבחינת **רגל שנותנת יציבות לאדם.** וכן מובא בספר 'תולדות יצחק' שרצה הקב"ה לעשות חזקתו משיח היות שהתפלל כותיקין בירושלים. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ש**חזקתו** עם האותיות בגימטריא **נץ** עם האותיות, ובלי האותיות בגימטריא **קהלא** קדישא דבירושלים, וכן **ירושלים** בגימטריא **פנותיקין.** וכן המספר המסתתר בין אותיות **נ"ץ החמ"ה** הוא **110** כמנין **ימ"ן.** וכן **רבי נחמן מברסלב** עם הכולל בגימטריא **695** אותן ספרות של ירושלים **596,** כי **רבי נחמן** בגימטריא **נצח,** והוא בבחינת **נצח,** לכן הוא גם בבחינת ירושלים.

והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א ש**הנ"ץ** נרמז במלחמת משה בעמלק (שמות יז, ט) "מחר אנכי **נצב** על ראש הגבעה". וכיון שהחמה מנצנצת **בראשי ההרים** נרמז כאן **"ראש הגבעה"**. וכן תפלה בהנץ מכניעה את הנאצים והנוצרים. וכן השתלשל בגשמיות שמחפשים צונטער לתפלה, ובזה מכניעים את הצונטער של המן, היינו עשרת בניו שמסמלים את מרכבת עמלק. וכן **הנץ** מתחיל מהצנה והקר של עמלק, וכפי שמובא במהרש"א (ב"מ קז:) שזמן הנץ החמה הוא הזמן הכי קר ביום, ולכן **פת שחרית מצילה מן הצנה של הנץ.** וכן פח ה**נצח** מנצח את החיצונים שהופכים את אותיות **נצ"ח.**

וכן שבט **גד** המסמל את ספירת ה**נצח,** אותיות **דג,** המסמל את מלכות בית דוד כדבארנו במאמר 'חשמל מטה', וכן **גד** הנביא היה נביא של **דוד המלך.** וכן שבט **גד** בקשו נחלה בעבר ה**ירדן,** ובארנו במאמר 'חשמל נגעים' שהירדן הוא משרש דוד המלך. ולכן שבט **גד** אמרו על עבר הירדן (במדבר לב, טז) "גדרת צאן נבנה למקננו". וכן גד מסמל מזל טוב כמו סוד הדגים של מלכות בית דוד, כמובא ברש"י (בראשית ל, יא) "**בגד** בא מזל טוב. וכן מובא ב'חתם סופר' בשם מדרש, שגד נולד בשבת מהול כמו דוד המלך. וכן מובא ברש"י על שבט **גד** (דברים ג, יח) **הם היו הולכים לפני ישראל למלחמה לפי שהיו גבורים ואויבים נופלים לפניהם שנאמר "וטרף זרוע אף קדקד".** ורואים שלשבט גד היה את פח ה**נצחון** של ספירת ה**נצח,** והם היו יוצאי **צבא** לרמז שהם שיכים לחצי הראשון של שם **צבאות** שמסמל את ספירת ה**נצח,** היינו לאותיות **צב"א,** ולכן שבט גד הם בבחינת **מזל,** כי **צב"א** בא"ל ב"ם **מז"ל.** וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א ש**צב"א** הוא מלשון **יוצא וצבא,** שיוצא למלחמה וצבא. ומבאר לדברינו שהלשון צבא מסמל את ספירת ה**נצח** שהיא בבחינת **רגל,** ויוצא וצבא מסמל את פעלת הרגלים. וכן **נ"ץ ומשי"ח** מרמזים בדברי בני גד (במדבר לב, יז) "ואנחנו נחלץ חשים". וכן מובא ב'בעל הטורים' (ויקרא יא, טז), שעוף ה**נץ** נקרא נץ על שם נוצותיו הרבים, והוא מנצח את שאר העופות, ורואים שיש בו את פח ה**נצחון** ששייך לספירת ה**נצח,** ולכן זמן הנץ החמה הוא זמן ה**נצחון** על עשו.

מובא בט"ז (א"ח תקפג) **איתא בירושלמי מאן דדמיך בריש שתא דמיקה מזליה.** היינו שלא פדאי לישון בראש השנה, כי זה גורם למזלו לישון. ונראה שיש בזה בחינה בכל יום ויום, שמי שישן בראש היום בזמן הנץ, גורם למזלו לישון, ומי שקם בהנץ מתחבר לנצח שהוא בחינת מזל. וכן שמעתי מהרה"ג ר' א. ה. שליט"א שמרדכי מרמז במלים מאן דדמיך בריש שתא, כי מרדכי תקן את מדת ה**נצח** של יעקב, כמובא בספר 'הלקוטים' להאריז"ל (שופטים ט) **סוד ירך יעקב שהיה הימני שהוא מדת ה**נצח** שפגמו סמא"ל.** ולפי שיעקב השתחוה לעשו כל כך השתחויות, ועשאו אדון לעצמו בהשתחויתו, פגם ה**נצח** מאד, עד שבא בגימין, שלא היה בעולם כשהשתחוה לעשו, ולכן מרדכי שהיה מזרעו של בגימין, תקן את ה**נצח,** ולא רצה לכרע

ולהשתחות להמון, שהיה ניצוץ עשוי. וזה סוד "ועברתו שמרה נצח", פרוש עברתו של עשו, שמורה כנגד הנצח. וכן עקר מצות הפורים הם ביום ולא בלילה, כיון שמאירה הארת אבא שהיא שרש החסד בקו הימין, ובנוסף כל היום הוא בנצח בעבי שהוא בקו הימין, לכן עקר ההארה היא ביום שהוא בחינת חסד וקו ימין.

מצינו בגמרא (שבת קיח:) **אמר רבי חיאי בר אבא אמר רבי יוחנן מצוה להתפלל עם דמדומי חמה, אמר רבי זירא מאי קרא "ייראוד עם שמש ולפני ירח דור דורים". ומבאר רש"י דמדומי חמה כשהיא אדמה שחרית אחרי הנצה מיד היא אדמה, וערבית סמוך לשקיעתה, נראה דבזמן שהשמש יוצאת להאיר יש לה בבחינת דמדומי, שהיא נקדת המלכות של דוד שהוא בחינת אדמוני, וכן דמדומי חמה בגימטריא נקבה דזמן זה מסגל להתקשר דרך חשמל הדם ששייך למלכות שהיא בחינת נקבה. ולכן מזכירה הגמרא את הכתוב (תהלים עב, ה) **"ייראוד עם שמש ולפני ירח דור דורים"**. כי הס"ת היחיד בתנ"ך של אותיות משי"ח כסדרן הוא בכתוב הזה; **"ייראוד עם שמש ולפני ירח דור דורים"**. וכן **"ייראוד עם שמש"** בגימטריא **משיח בן יוסף משיח בן דויד**. וכן אותיות **נ"ץ** הן הראשונה והאחרונה בתבת ציון המסמלת את דוד המלך. וכן רואים בסדור הרש"ש שחדש טבת שהוא החדש העשירי בבחינת מלכות, מכונים בספירת הנצח. וכן **נ"ץ** נרמז בכתוב על הגאולה, (שה"ש ב, יב) **"הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו"**. וכן **נ"ץ** נרמז בכתוב על גאלת מצרים, כשה' שלח את משה בזמן הנץ לפרעה שיוציא את בני ישראל, (שמות ז, טו) **"לך אל פרעה בבקר הנה יצא המימה ונצבת לקראתו על שפת היאר"**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א **שנ"ץ** נרמז בנצבת שהיתה אם דוד, וכן בצנצנת המן שהיתה סמל למלכות בית דוד שמשפיעה פרנסה, כדבארנו במאמר 'השלחן פה'. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א **שנץ** בגימטריא **ל' פעמים דוד**. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א **שנץ** בגימטריא **קם**, לרמז שצריך לקום בזמן זה ולהקים את המלכות. וכן מצינו שרחל שמסמלת את ספירת המלכות קשורה להתחדשות של הבקר, כמובא ב'שער רוח הקדש' להאר"ל (דף מג) **"חדשים לבקרים רבה אמונתך"** **תכונן כי ר"ת 'חדשים לבקרים רבה הוא רחל רצה לומר, כי אחר חצות לילה עד הבקר, מתחדשת לאה ונגדלת ונמשכת למטה ולוקחת מקומה של רחל ונקראת רחל ממש**. וזה סוד **"ויהי בבקר והנה היא לאה"**, וזהו **"חדשים לבקרים רבה אמונתך"** שמתחדשת עד הבקר ונעשית רבה וגדולה ונקראת רחל.**

וכן בב' המכות **ערב וברד** נאמרה הלשון **"השכם בבקר והתיצב לפני פרעה"**. ומבאר לדברינו שמכות אלו מסמלות את ספירות החסד והנצח שזמנו **"בבקר"**, לכן צריך להתרות עליהם בבקר. וכן במכת דם שהיא כנגד ספירת המלכות מזכרת הלשון **"לך אל פרעה בבקר"**. וההתראה היתה כשפרעה **"יוצא המימה"**, ומימם מסמלים את קו החסד. וכן מובא ברשב"ם (שמות ח, יז) שמכת ערוב היתה ממיני זאבים בלבד. ומצינו בזהר (ויחי רמז:) שהזאב מסמל את ספירת המלכות. ורואים קשר בין מכת ערוב שהיא בחינת נצח, לספירת המלכות כדלעיל.

וכן הבאנו מהזהר שזמן הנץ קשור להתעוררות הגאולה במלכות שנקראת אילת השחר. וכן **ותקין** אותיות **תיקו"ן**, או **קינ"ת**, כמובא בספר 'לקוטי מוהר"ן' (רמז) **בחינת קינ"ת שהוא אותיות תיקו"ן, ה' יגאלנו ויתהפכו הקינות לתיקון**. וזה גם הגימטריא של **משיח בן יוסף** שילחם באדום בזמן הגאולה. וכן זמן הנץ החמה הוא זמן מסגל לעקב להתגבר על עשו, ששייך בימינו לקלפת ה**ותיקון**, כדבארנו במאמר 'חשמל מטה' שעשו הוא הקלפה

המלבישה על ציון, ששם שרש דוד המלך. וכן "ייראוך עם שמש ולפני גרם" ר"ת עשי"ו. והבאנו לעיל שהס"ת היחיד בתנ"ך של אותיות משי"ח כסדרן הוא בכתוב הזה; "ייראוך עם שמש ולפני גרם דור דורים". ונראה לבאר מדוע דוקא נקדת הנצח שמאירה במלכות בהנץ מכניעה את עשו, דמוכא בספר 'בית עולמים' מהר"א חב"ר (קמג. ד"ה זכאי) שמשיח בן דוד נלחם בקלפת שמעאל שנמשלת לחמור, בסוד "עני ורכב על חמור". ומשיח בן יוסף נלחם בקלפת עשו שנמשלת לשור. דמשיח בן דוד שרשו מדוד ששיף לשמאל דקדשה, לכן הוא נלחם בימין דקלפה. ומשיח בן יוסף שיף לשרש היסוד של יוסף שמאחד ימין ושמאל, ובעולם הזה ההנהגה היא בקו הימין, לכן הוא נלחם בשמאל דקלפה של עשו. וכפי שרואים אצל יצחק ששרש נשמתו מצד השמאל דקדשה, הוא נלחם בישמעאל המסמל את הימין דקלפה, ויעקב ששרש נשמתו מצד התפארת שנוטה לימין נלחם בעשו המסמל את השמאל דקלפה. ולכן בבקר כשמאירה נקדת הימין של הנצח זה הזמן להכניע את עשו. וכן מוכא מהרה"ג ר' יוסף מורד שליט"א שפנצ"ח במלוי האותיות בגימטריא אב"ן המסמלת את המלכות במלוי האותיות.

והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שפנ"ץ מרמז אצל יעקב אבינו בכתוב (בראשית לב, ל) "ויקרא יעקב שם המקום פניאל כי ראיתי אלהים פנים אל פנים ותנצל נפשי: ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל והוא צלע על ירכו". היינו שזכה לרפואה בזמן התנוצצות, הנץ החמה, כשמאיר הנצח משם א"ל, לכן קרא למקום "פניאל". וכן "ותנצל" בגימטריא "ותקע", שזכה לרפואה על מה שנאמר קודם "ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו". וכן "ותנצל" או "ותקע" עם האותיות בגימטריא תפילין שמניחים בזמן הנץ החמה ובגימטריא שפר שהיו מהמקבלים שהיו תוקעים בראש השנה מיד עם הנץ החמה, עוד לפני שחרית. (עיין ב'שערי תשובה' אר"ח ריש תקפח). וכן "ותנצל" מרמז על צלותא שהיא תפלה. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שפניאל בגימטריא נץ. וכן "ייראוך עם שמש" עם המלים בגימטריא 1000 המרמז על אלופו של עולם.

והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שיש רמז בכתוב (אסתר ו, יג) "ויאמרו לו חכמיו וזרש אשתו אם מזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא תוכל לו כי נפול תפול לפניו", שכשם שיעקב הכניע את שרו של עשו ואז "החלות לנפל לפניו" כך עכשיו "לא תוכל לו כי נפול תפול לפניו", ולכן המקום שיעקב נצח אצל שרו של עשו פניאל או פנואל נרמז כאן "אשר החלות לנפל לפניו לא תוכל לו כי נפול תפול לפניו". וכן הלשון "לא תוכל לו" נרמז כאן "כי לא יכל לו". וכן הכתוב שנאמר על בנימין "הזה אחיכם הקטן" ס"ת **המ"ו** לרמז שהוא יכניע את המן. וכן "הזה" יכניע את "המן הרע הזה". וכן שם הוי"ה נרמז במה שאמר המן (אסתר ה, יג) "וכל זה איננו שנה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך", כי כאן היה טמון התקון הגדול של מרדכי, עד שהמן בעצמו הבין שבלי ההשתחויה של מרדכי הכל אינו שנה כלום. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ש"שנה לי" עם האותיות והמלים בגימטריא משיח, לרמז שהמן ידע שאם מרדכי אינו משתחוה עם ישראל יזכו למשיח ולגאולה, וינצחו אותו. וכן התבה שר"ה מופיעה בכל התנ"ך רק שש פעמים, פעם אחת בחמשה חמשי תורה בענין הצלת לוט כדי להוליד את דוד ומשיח: (בראשית יד, יז) "עמק שנה הוא עמק המלך", ועוד שלש פעמים במגלת אסתר בקשר להמן: (אסתר ג, ח) "ולמלך אין שנה להניחם". (אסתר ה, יג) "וכל זה איננו שנה לי". (אסתר ז, ד) "כי אין הצר שנה בגזק המלך", היינו שהמן הוא "הצר" שאינו מתחשב בגזק המלך, ומשום כך מבקש להרג את עם ישראל ולא למכרם לעבדים. ורואים שאף שהמן היה העשיר הגדול ביותר בעולם

בְּכָל הַזְמַנִּים, כַּמּוּבָא בְּפִרְקֵי דְרַבֵּי אֱלִיעֶזֶר' (מט) רַבֵּי פִנְחָס אוֹמֵר שְׁנֵי עֲשִׂירִים עֲמָדוֹ בְּעוֹלָם, אֶחָד בְּיִשְׂרָאֵל, וְאֶחָד בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם, קָרַח בְּיִשְׂרָאֵל, וְהֵמֵן בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם. וְהוּא לְכַאוּרָה יִדַע מַה שְׁוֶה וּמַה לֹּא, עִם כָּל זֶה הוּא הַבֵּין שְׁבָלֵי מְרַדְכֵי הַכָּל אֵינּוּ שְׁוֶה כְּלוּם. וְכֵן הַכְּתוּב "וְלִמְלֶךְ אֵין שְׁוֶה לְהַנִּיחֵם" ר"ת שֶׁאוֹל, הַמַּסְמֵל אֶת עֵטֶרֶת הַיְסוּד שֶׁכָּל הַשֹּׁפֵעַ תְּלוּי בָּהּ וּבִלְעֵדִיהָ הַכָּל לֹא שׁוֶה כְּלוּם. וְכֵן שׁוֹה בְּגִימְטְרִיא אִישׁ, שֶׁנֹּאמַר עַל מְרַדְכֵי, "אִישׁ יְהוּדִי", "אִישׁ יִמִּינִי".

וְכֵן גְּאוּלַּת פּוּרִים בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעִ"ו. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' רַאוּבֵן פְּרַנְקֵל שְׁלִיט"א שֵׁשׁ רִמְזִים בְּכְתוּב (אֶסְתֵּר ט, יב) "וַיִּמָּה בְּקִשְׁתָּךְ עוֹד וְתַעֲשֶׂה: וְתֹאמַר אֶסְתֵּר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִנָּתֵן גַּם מִיָּד לְיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת [בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד], הַיּוֹם וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הֵמֵן יִתְּלוּ עַל הָעֵץ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַעֲשׂוֹת כֵּן". וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁגְּאוּלַּת פּוּרִים שֶׁהִתְחִילָה בְּשָׁנַת ת"ה וְחָלָה בְּשָׁנַת תִּשְׁעִ"ו בְּפִרְשַׁת צו, נִרְמְזָת בְּכְתוּב (אֶסְתֵּר ד, יז) "וַיַּעֲבֹר מְרַדְכֵי וַיַּעֲשֶׂה כְּכָל אֲשֶׁר צִוְּתָה עָלָיו אֶסְתֵּר". וְכֵן בְּשָׁנָה פְּשׁוּטָה חָל פּוּרִים בְּפִרְשַׁת תְּצַוֶּה אוֹתִיּוֹת "צִוְּתָה", וְכֵן מֵהַרְהַ"ג ר' דָּוִד יַעֲקֹב שְׁלִיט"א שֶׁצִּוּ תְּצַוֶּה בְּגִימְטְרִיא הֵמֵן בֶּן הַמְּדַתָּא.

הַשְּׁתַּלְשֵׁל בְּעַרְב פּוּרִים תִּשְׁעִ"ו פְּגוּעִים בְּבְרִיטָל שֶׁבְּבִלְגִיָּה בְּנִמַל

הַתְּעוּפָה, לְרִמְזוֹ שֶׁמִּזְדַּעְזַעַת יְנִיקַת הַנְּצִרוֹת מֵהָעוֹף שְׁאוּכָל מֵהַסָּל.

מוּבָא בְּסִפְר 'אֲגָרָא דְכֻלְהָ' (קִינ:): "וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים". וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה, תְּרִין בְּמִסְוֶרָה. דִּין. וְאִידָּךְ וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה סְלֵי חֲרִי וְכוּ'. נִרְמְזוּ הַדְּבָר הַמְקַבֵּל שֶׁהַקְּלָפָה הַלְזוּ [יִשְׁ"ו] נִתְּגַלְגְּלָה ג' פְּעָמִים שֶׁר הָאוּפִים הֵמֵן, וּבְכָל פְּעַם הִשִּׁיבוּ לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרֵאשׁוֹ וְנִתְּלָה עַל הָעֵץ, עַל כֵּן בְּחִלּוּם שֶׁר הָאוּפִים וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה, נִמְסַר גַּם כֵּן וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים, רִמְזוּ שֶׁיִּתְּגַלְגַּל בְּג' גְּלוּלִים. וְכֵן הֵמֵן רָאָה בְּכּוֹכְבִים שֶׁאֲשַׁת הַמֶּלֶךְ תִּתְּרַגְּהוּ, לְכֵן הוּא יַעֲץ לְהַרְגֵּ אֶת וְשִׁתִּי, וּמִזֶּה הַשְּׁתַּלְשֵׁלָה הַמְּלַכְתָּ אֶסְתֵּר שֶׁאֵכֵן הִרְגָה אוֹתוֹ בְּסוּף, כַּמּוּבָא בְּמַעַם לַעֲז' בְּשֵׁם מְדַרְשׁ.

מוּבָא בְּ'אוֹר הַחַיִּים' (בְּרֵאשִׁית מ, טז) "וַיִּרְאֵ שֶׁר הָאֲפִים כִּי טוֹב פָּתָר", הִרְאָהוּ הַגְּלוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵאָכְלוּ הָאֲמוֹת הַנִּמְשָׁלִים לְעוֹפוֹת, כְּאָמְרוּ "וַיִּרְדְּ הָעֵיט עַל הַפְּגָרִים", אֶת יִשְׂרָאֵל הַרְמוּזִים לְלַחֵם דְּכִתִּיב "אֲכָלִי עֲמִי אֲכָלוּ לַחֵם", גַּם רִמְזוּ בְּאָמְרוּ "עַל רֵאשִׁי" כִּי יִשְׂרָאֵל הֵם עֲלִיוֹנִים עַל כָּל הָאֲמוֹת. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁחִלּוּם שֶׁר הָאוּפִים מְרִמְזוּ לוֹ גַּם עַל הַגְּלוּל הַשְּׁלִישִׁי שֶׁלּוֹ בְּאוֹתוֹ הָאִישׁ, שֶׁמִּמֶּנּוּ בָּא חֲרָבֵן צִיּוֹן, וּמִזֶּה הַתְּחִילָה הַגְּלוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁנִּחְרְבוּ הַצְּנוּרוֹת הַפְּנִימִיִּים שֶׁל הַפְּרָנְסָה מִצִּיּוֹן, וְהַסְטְרָא אַחֲרָא שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנַּת עוֹפוֹת, אוֹכְלִים אֶת הַפְּרָנְסָה וְהַלְחָם, שֶׁבָּא מִצַּד הַקְּדֻשָּׁה עִבּוּר יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנַּת רֵאשׁ. וְכֵן מוּבָא בְּרֵשׁ"י שֵׁם (בְּרֵאשִׁית מ, טז) "סְלֵי חֲרִי" סְלִים שֶׁל נְצָרִים קְלוּפִים חוֹרִין חוֹרִין וְדָרְךְ מוֹכְרֵי פֶת פְּסָנִין לְתַתָּם בְּאוֹתָן סְלִים. וַיִּתְּכוּ סְסֵלֵי לַחֵם מְחַרְרִין מְרַמְזִים עַל הַמְּצָה שֶׁהִיא לַחֵם מְחַרְרֵי, שֶׁבְּזִכּוֹת כַּח הַמְּצָה שֶׁמִּשְׁפִּיעָה פְּרָנְסָה לְיִשְׂרָאֵל, הוּא נִהְרָג ג' פְּעָמִים. וְכֵן נְצָרִים מְרַמְזִים עַל קְלַפַּת הַנוֹצְרִי. וְכֵן רוֹאִים בְּסִלְיַחוֹת לַעֲשֶׂרָה בְּטַבַּת שֶׁהוּא הַיּוֹם שֶׁל חֲרָבֵן צִיּוֹן, שֶׁהִזְכִּירוּ אֶת הַחִלּוּם שֶׁל שֶׁר הָאוּפִים, יָרַח טַבַּת מְאֹד לְקִיתִי בּוֹ וְכוּ', אֵל קִנָּא וְנוֹקֵם גְּמָלָם יִשְׂאוּ אֶת שְׁבָרָם. כְּמַעֲשֵׂיהֶם שֶׁלֵּם וַיִּבְשׂוּ מִשְׁבָּרָם. כְּאִישׁ חִלּוּם חוֹלָם שְׁלֹשָׁה סְלֵי חוֹרִי. (בְּבֵאוֹר זֶה סִייעֵנִי הַרְהַ"ג ר' חַיִּים צְבִי לְרַפְלֵד שְׁלִיט"א).

והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שהשתלשל בערב פורים תשע"ו פגועים בבְּרִיסָל שבבִּלְגִיָה בנמל התעופה, לרמוז שמזדעזעת יניקת הנצרות מהעוף שאוכל מהסל. וכן בְּרִיסָל אותיות סְלִי ב"ר שהוא שפע התבואה. וכן בִּלְגִיָה אותיות בִּיגְלָה שהוא השם שהשתלשל ללחם מחרר. וכן סל בגימטריא מְלֶךְ, לרמוז שהם הקלפות שיונקים מהמלכות, וכן השתלשל משחק הכדור סל בו חוטפים את הכדור איש מרעהו, כפי שנבאר שהמאבק בין הקלפה לקדשה הוא בבחינת משחק. ויש כאן רמז על חטיפת שפע הסל שנועשה בין הקדשה לקלפה כל הימים. וכן ראינו ב"ג בכסליו תשע"ו שהתחילו מהומות בבְּרִיסָל שבבִּלְגִיָה לקראת סוף הל"ב יום, של הזהר חדש (בלק סח): שיהיה חֲרָבֵן בְּבֵית כְּנֶסֶת בְּדָרוֹם וְיָמוֹתוֹ חֲמֵשֶׁה צְדִיקִים, וּבִלְגִיָה מְרַמֶּזֶת עַל ל"ב ימים שִׁמְסֵתֵימִים ב"ג בכסליו, לאחר הריגת ה' צדיקים כפי שבארנו. ורואים שגם בערב חנכה וגם בערב פורים יש זעזועים בבְּרִיסָל שבבִּלְגִיָה, כי ימים אלו קשורים עם הנצח והוד של השנה שמכין את הגאולה לחדש ניסן שהוא כנגד המלכות.

מובא בספר 'גלגולי נשמות' לרמ"ע מפאנו (אות ש') שר האופים הוא השליש, אשר נרמס בשער וימת כדבר אלישע, כי אמר "והנה ה' עשה ארבות בשמים", ונלא האמין בנבואת אלישע שה' ישפיע פרנסה לישראל, ובעינו ראה ומשם לא אכל, כי נרמס בשער וימת, וגם פעם אחרת לא סר מעינו רעה על ישראל, בענין פסח מעוכין כי נתמעך פעם אחרת, כי עינו ראה בהם לראות כל כך אוכלסין כנזכר במסכת פסחים, וקראו לאותו פסח, פסח מעוכין. ויוצא לפי דברי הרמ"ע מפאנו ששר האופים בא בגלגול עוד שתי פעמים, ובכל ג' הפעמים הוא נהרג כשעינו היתה צרה בפרנסתו של ישראל. כשהיה שר האופים הוא חלם על גלות ישראל שאמות העולם עושקים את ממונם של ישראל. והחלום הזה הוביל את יוסף להיות מלך במצרים ולהשפיע פרנסה לישראל, ומהחלום הזה השתלשלו כל גלות וגאלת ישראל ממצרים עם כל השפעות הפרנסה שבאו משם. בגלגולו השני הוא היה השליש שלא האמין בנבואת שפע הפרנסה של ישראל, ומת בזמן שקבלו את השפע. ובגלגולו השלישי הוא נסה להכניס עין רעה באוכלסין של ישראל שבאו להקריב קרבן פסח בהר הבית, ולעורר את שפע הפרנסה לישראל, ונמעך למות. וזה דומה לאותו האיש שנתלה בערב פסח. וכמו שבגלגולו הראשון העוף אכל את בשרו, כמו שכתוב (בראשית מ, יט) "ואכל העוף את בשרו". כך בשני הגלגולים הבאים בשרו נמעך. לרמוז שעינו היתה צרה בגשמיות של ישראל הנרמזת בבשר, ולכן נענש בבשרו. וכן נראה דשליש סלי חרי מרמזים על ג' הגלגולים שלו, הסל העליון מרמז על מיתתו בגלגול הראשון כפי שיוסף פתר לו, ואחר כך היו לו עוד שני סלים באותו סוד כפי שבארנו.

דוד רמז את אותה ריבה בכתוב "לדוד ריבה ה' את יריבי".

מצינו במדרש (ילקוט בראשית פג) רבי יהודה אומר הכריזו בסדם כל מי שהוא מחזיק בפת לחם לעני ואביון ישורף באש. פלוטית בתו של לוט היתה נשואה לאחד מגדולי סדם, וראתה עני אחד מדקר ברחוב העיר ועגמה עליה נפשה, מה היתה עושה בכל יום כשהיתה יוצאה לשאב מים היתה נותנת בכד שלה מכל מה שבביתה ומאכלת לאותו עני, אמרו מאין חי העני הזה וכשידעו בדבר הוציאוה לישרף, אמרה רבון העולמים עשה משפטי ודיני, ועלתה צעקתה לפני כסא הכבוד,

באותה שעה אמר הקדוש ברוך הוא "אֲרֹדָה נָא וְאֶרְאֶה" אם צעקת הנערה הזאת עשו אנשי סדם אהפך יסודותיה למעלה, הפצעקתם אינו אומר אלא "הפצעקתה". נראה דמעשי החסד שעשתה בתו של לוט היתה מהתנוצצות אור המלכות שהיתה בבנותיו של לוט, והתנוצצות זו היתה הגורם לקטרוג על סדם, שהביא את הפיכת סדם, שהביא את הולדת שרש דוד. וכן נראה ששמה היה פלוטית לרמז על פליטת נשמת דוד מקלפת סדם שהתחילה ממנה, וכן פשהתנוצץ אור המלכות להציל את לוט במלחמת המלכים זה התחיל בכתוב "וַיָּבֵא הַפְּלִיט" לרמז על פליטת הנשמה. וכן לרמז בשמו על חלקו בפליטת הנשמה. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין קט:) הַיָּבֵא הַהֵיא רְבִיתָא דְהוּה קָא מִפְקָא רִיפְתָא לְעֵנְיָא בְּחֻצְבָא. אִיגְלָאי מִלְתָּא, שְׁפִינְיָה דִּיבְשָׂא, וְאוּקְמוּהָ עַל אִיגְרָ שׁוּרָא. אֲתִי זִיבּוּרִי וְאֶכְלוּהָ. וְהֵינּוּ דְכְּתִיב "וַיֹּאמֶר ה' זַעֲקַת סָדָם וְעַמָּהָ כִּי רָבָה". וְאָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, עַל עֶסְקֵי רִיבָה. נִרְאָה דְכֻמוּ שֶׁהִדְבֵּשׁ הוּא טְהוּר שְׁיֹצֵא מִטְמָא וּמְרִמַּז עַל עֲלִיָּה בְּדִרְגָה שֵׁישׁ בְּתִכּוּנָתוֹ, כִּד בְּמַלְכוּת שֶׁהִיא אֲשֶׁה בְּגִימְטְרִיָּא דְבֵשׁ, יֵשׁ בְּחִינַת דְבֵשׁ שְׁעוּלָה לְמַעְלָה לְהִיּוֹת טְהוּר, וְלַכֵּן הִשְׁתַּלְשַׁל שֶׁהֲרֹגוּ אֶת פְּלוּטִית עַל יְדֵי דְבֵשׁ, לְסַמֵּל שֶׁהִתְהַבְּחִינַת טְהוּר הַיֹּצֵא מִטְמָא בְּסוּד דְבֵשׁ. וְכֵן נִרְאָה שֶׁדָּוִד רָמַז אֶת אוֹתָהּ רִיבָה בְּכַתוּב (תהלים לה, א) "לְדָוִד רִיבָה ה' אֶת יְרִיבֵי לַחֵם אֶת לַחֲמִי", וּבְזִכּוֹת זֶה בְּקֵשׁ דָּוִד נִצְחוֹן בְּמַלְחָמָה.

כָּל מַה שְׁאַתָּה רוֹאָה קְצוֹת דְרָכָיו שֶׁל הַקַּב"ה הֵן.

מוֹבָא בְּסֵפֶר י'ם הַחֲכָמָה מִהַגְרִ"מ מוֹרְגֵנְשְׁטֵרְן שְׁלִיט"א (תשס"ט בהקדמה) בְּשֵׁם ר' אַבְרָהָם אַבּוּעֵלְפִיָּה שֶׁגַּם לְשׁוֹנוֹת הַגּוֹיִים הֵן מִהֵשִׁי"ת בְּחֻלּוּפֵי אֲתוֹנוֹן, כְּפִי שְׂרוּאִים בְּגַמְרָא שְׁדַרְשׁוּ ט"ט בְּכַתְפֵי שְׁתִּים, פֶּת בְּאַפְרִיקֵי שְׁתִּים, וְכֵן מֵבִיא בְּסֵפֶרוֹ 'שְׂאֲרִית יַעֲקֹב' (מגילה ו.) מִבְּעַל ה'סֵלֶם' שֶׁכָּל שֵׁם הַנֶּתֶן לְדַבֵּר אֶפְלוּ עַל יְדֵי עֲכוּ"ם בְּוִדְאֵי הַכֹּל מִלְמַעְלָה מִהַקַּב"ה, אֵף עַל פִּי שֶׁהֵעֲכוּ"ם נוֹתֵן אֶת הַשֵּׁם מִטְעָמִים שְׁלוֹ, יֵשׁ טַעַם מִלְמַעְלָה לְכָל שֵׁם וְשֵׁם. וְכֵן תִּבַּת אֲנָכִי שְׁעַם יִשְׂרָאֵל שֶׁמַּע בְּמִתֵּן תוֹרָה מִפִּי הַגְּבוּרָה הִיא בְּלִשׁוֹן מְצָרִי. כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (ילקוט שמות רפז) אָמַר רַבִּי נַחֲמִיָּה מַהוּ אֲנָכִי לְשׁוֹן מְצָרִי. וּפְלֵא שֶׁגַּם חַג הַפּוּרִים בּוֹ קִבְּלֵנוּ אֶת הַתּוֹרָה מֵאַהֲבָה נִקְרָא פּוּרִים שֶׁהוּא לְשׁוֹן פְּרָסִי (עין רשב"ם שמות טז, טו), וְכִידּוּעַ שְׁפּוּרִים בְּגִימְטְרִיָּא הֵמֵן עֲמַלְק עִם הַכּוֹלֵל לְסַמֵּל אֶת שְׂרָשֵׁם מִמֶּנּוּ הֵם יוֹנְקִים, כִּי נִיצוּץ פּוּרִים הִיָּה שְׁבוּי בְּקַלְפַת פְּרִס, וּמְרַדְכִי וְאַסְתֵּר הוֹצִיאֻהוּ מִשָּׁם, וְכֵן מוֹבָא בְּרַבְּנֵי בְּחִי (בראשית ב, ז) כָּל עֵנְיָנִי מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית הֵם נִגְלָה וְנִסְתֵּר, מִבְּאֵר בְּתַחְתּוֹנִים וְרוֹמַז בְּעֵלְיוֹנִים, וּמִפְּנֵי זֶה יֵשׁ לָךְ לְהַבִּין הַנִּסְתֵּר מִן הַנִּגְלָה. וְכֵן מִצִּינּוּ בְּזֵהָר (תולדות קמה:) אָמַר ר' יוֹסִי וְדָאֵי כָּל מַה שְׁעוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְץ הַכֹּל הוּא בְּסוּד הַחֲכָמָה, וְהַכֹּל כְּדֵי לְהִרְאוֹת הַחֲכָמָה הַעֲלִיּוֹנָה לְבָנֵי אָדָם, כְּדֵי שְׁיִלְמְדוּ מֵאוֹתוֹ מַעֲשֵׂה סוּדוֹת הַחֲכָמָה. וְכֵן מִצִּינּוּ בְּגַמְרָא (ברכות נח:) אָמַר שְׁמוּאֵל, נִהִירִי לִי שְׁבִילִי דְרַקִּיעָא כְּשִׁבִילִי דְנַהֲרָדְעָא. הֵינּוּ שְׁמִתּוּף שְׁבִילִי דְנַהֲרָדְעָא הוּא מִבֵּין מַה קוֹרָה בְּשְׁבִילִי דְרַקִּיעָא, וְכְמוֹבָא בְּסֵפֶרִים שְׁנַהֲרָדְעָא הִיא נְהַר דְעָה, הֵינּוּ מִתּוּף הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן הוּא מִקְּבֵל נְהַר דְעָה לְהַבִּין בְּעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן. וְכֵן מִצִּינּוּ בְּמִדְרָשׁ (ב"ר יב, א) "אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם" כְּתִיב "הֵן אֵלֶּה קְצוֹת דְרָכָיו וּמַה שְׁמָץ דְבָר נִשְׁמַע בּוֹ וְרַעַם גְּבוּרָתוֹ מִי יִתְבוּנֵן", אָמַר רַב הוֹנָא כָּל מַה שְׁאַתָּה רוֹאָה קְצוֹת דְרָכָיו שֶׁל הַקַּב"ה הֵן. רוֹאִים שֶׁהַתְּבוּנָנוֹת בְּדַבְרֵי הָעוֹלָם יְכוּלָה לְהִיּוֹת הַתְּבוּנָנוֹת בְּקַב"ה בְּעֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל, הֵינּוּ בְּקְצוֹת דְרָכָיו שֶׁמִּשְׁתַּלְשַׁלִּים מִמֶּנּוּ, וְהֵם חֵלֶק

ממנו, ודוקא בזה אנו יכולים להתבונן ולראות ולנסות להבין משהו מדרכי פעלתו של ה' בעולמו. וכן מובא בספר 'התניא' (מב) כל מה שרואה בעיניו השמים והארץ ומלואה הכל הם לבושים החיצונים של המלך הקב"ה. וכן מובא בספר 'נעם אלימלך' (לד לד) שצריך האדם לחקר ולדרש ולחפש תמיד לראות רוממות אל מכל דבר אשר יראו עיניו ועל ידי זה יזכה שיתן לו השם יתברך שכל ובינה להבין ולהשפיל בעולמות העליונים. וכן מובא בספר 'פנח רננים' (הקדמה) אם יסיח דעתו רגע מהתורה ויביט בעיני העולם, יכול לבא לידי חטא, אבל אם הרגיל נפשו להבחין בנמצאים המושגים תחת עיניו, אף לעת ההכרח פאשר יבטל מעסק התורה לא יכול לבא לידי עברה, כי כל השקפתו בעיני העולם הוא גם כן תורה.

בעזה"ש"ת

אנו שמחים להודיע על

קו טלפון של סוד החשמל

מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה
025805801 או: 0723326302 או: 0799280256 או: 0799164284

למאגר שיעורים בעניני הגאולה הקש 1 ואחריו הקש 03
להלן רשימת שיעורים בתוך המאגר

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

025805801 > 1 > 01>

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ולא מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע לא מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינות שלהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל בספר הזהר ובשאר ספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? **כְּדַבְּרֵי הַזֶּהר בְּפִרְשֵׁת נֶשֶׂא, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מְאִילָנָא דְחַיֵּי דְאִיהוּ הַאִי סִפְרֵי הַזֶּהר יִפְקֹון בֵּיה מְגָלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.**

רַבִּי יַעֲקֹב צֶמַח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) **"רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ" שְׂאִינָם עוֹסְקִים בְּחֻמְהָ הַזֹּאת הַמְמַהֶרֶת אֶת הַקֶּץ, וְלָזֶה אֵין מְשִׁיחַ בָּא, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ בְּכָל עִיר וְעִיר כְּמוֹ שֵׁישׁ בְּעֶסֶק הַתְּלָמוּד, וְלָכֵן "אֵינָנוּ", אֵין בְּנֵיהָ מוֹשְׁכִים וּמְמַהֶרִים אֶת הַמְשִׁיחַ.**

בַּעַל הַגּוֹב"י עַל 'עֵץ חַיִּים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **הַעֲנִיִּים וְהַהֲרוּגִים בְּזִמְן הַגְּלוּת תוֹבְעִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה אֶת הַתְּלָמִידֵי חֻכְמִים שֶׁלֹּא לָמְדוּ קְבָלָה, וּמַעֲנִישִׁים אוֹתָם עַל כֵּן.**

רַבְּנוּ ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) **"כי ימוך אחיך וגו'",** פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, **"ימוך",** כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. **"ומכר מאחוזתו",** ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו כל יום חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל, מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח, ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו', ומי שאצלו במסגרת עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מדור גלגלים בתורה

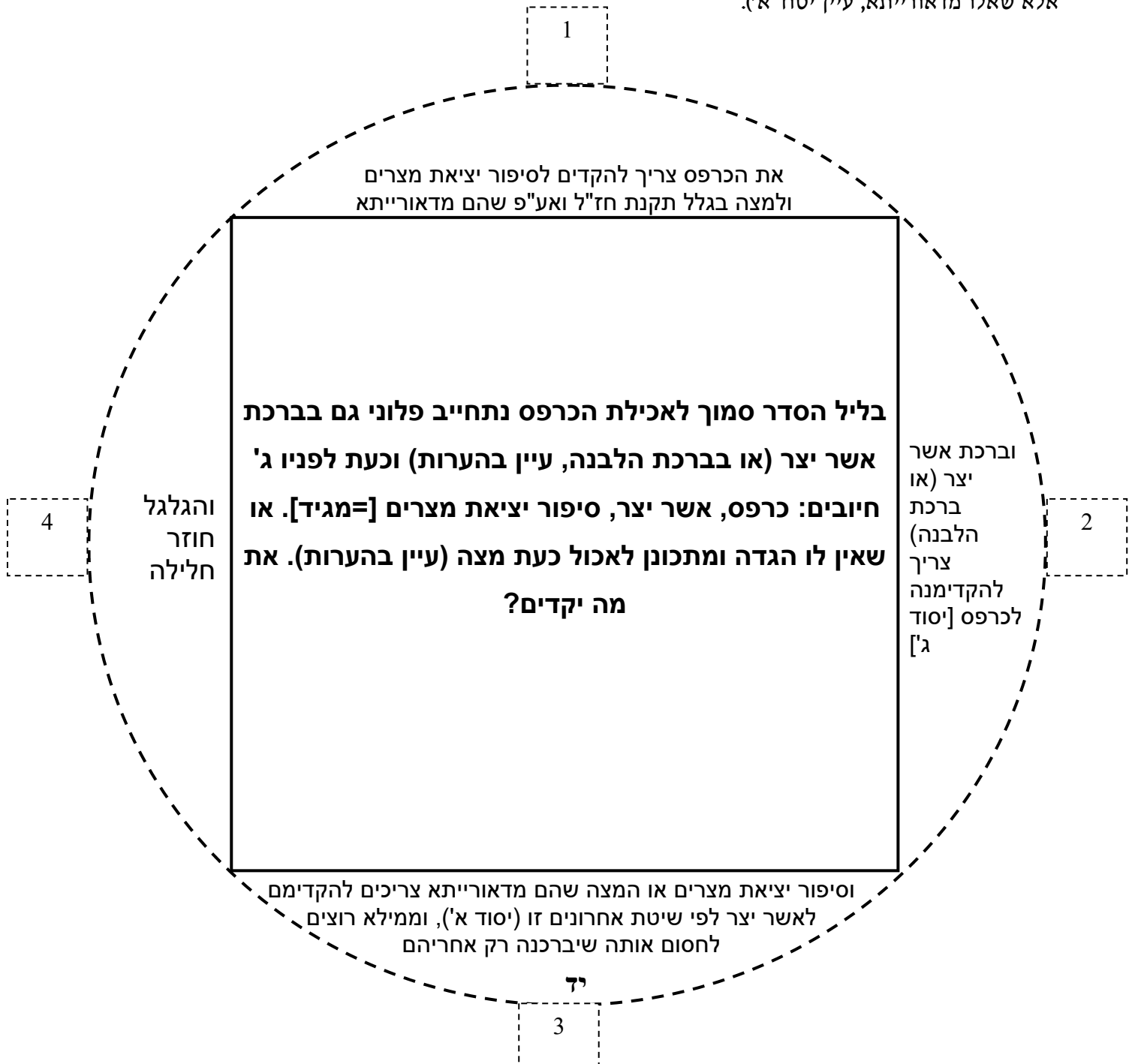
תקציר גלגלים מתוך הספר 'משברי ים גלגל החוזר בתורה', שחיבר אחי הרה"ג ר' שמואל פיש שליט"א
בספר מתבארים באריכות מאות גלגלים בתורה. ניתן להשיג בטל: 036188995

כרפס, מגיד (או מצה), אשר יצר (או ברכת הלבנה)

[מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל:

- א. מצוה דאורייתא כנגד מצוה דרבנן תדירה יותר: הארכנו במשברי ים כללי המצוות סי' ב' שדעת הראשונים ורוב האחרונים שהדבנן התדירה חייבים להקדימנה, אבל כמה מגדולי האחרונים סוברים שצריך להקדים את הדאורייתא (פנ"י, יעב"ץ, פמ"ג, ארצה"ח ואולי גם הנוב"י והחזו"א), ולשיטה זו מיוסד גלגלנו.
- ב. אכילת כרפס בליל הסדר זוהי רק תקנה דרבנן לאכול ירקות לפני הסעודה כדי שיתמהו התינוקות וישאלו ובתשובה יוסיפו לספר ביציאת מצרים.
- ג. אכילת מצה בליל ט"ו בניסן, וכן סיפור יציאת מצרים בליל זה [=מגיד], אלו מצוות מדאורייתא.
- ד. לגבי "מצוי" אם נחשב כתדיר הארכנו שם בהערה 25 בהבאת השיטות, וגלגלנו מיוסד לפי האחרונים שמצוי יש לו מעלת תדיר, ולפ"ז ברכת אשר יצר (וכן ברכת הלבנה) נחשבת תדיר כנגד הכרפס (וגם כנגד המצה או המגיד, אלא שאלו מדאורייתא, עיין יסוד א').

ביאור:

הנה חז"ל סידרו לנו את מצוות ליל ט"ו בניסן בסדר מיוחד (ולכן נקרא שמו "ליל הסדר"), ולכתחילה אין לשנותם. [וכאן לגבי האופן של ציור המצה זה עוד יותר חשוב שהרי אם יאכל מצה תחילה כבר בטל טעם אכילת ירקות הכרפס]. ונידוננו האם המצה דאו' שמקומה היא לא כעת (אלא רק לאחר הכרפס) אם תוכל לחסום את ברכת אשר יצר (או ברכת הלבנה) שנאחרנה לאחר המצה דאו', או דילמא שהמשקל הוא רק בין הענינים שיכולים להתקיים תחילה [דהיינו בין הברכות הנ"ל לבין הכרפס] וממילא הברכות תגברנה מפני תדירותן ויברכן תחילה.

הערות:

א. יש נידון באחרונים באופן שב' הענינים שדנים על הקדימה ביניהם אינם מצוה עוברת כעת, אך אחד מהם יחלוף זמנו לפני השני אם זו סיבה להקדימו. ולפי"ז לסובר שמקדימים, א"כ בברכת הלבנה נצטרך להעמיד כשזמנה כל הלילה וגם מצות סיפור יצ"מ הרי זמנה כל הלילה ולגבי מצה היינו למ"ד דזמנה כל הלילה. ולגבי אשר יצר (שהרי כשיצטרך שוב לנקביו חלף זמן ברכה זו), נצטרך להעמיד שהזמן הזה לזמן שגם מצוות ליל ט"ו יחלפו. והציור שציירנו על מצה שמשתלבת בזמן אחד עם הכרפס, היינו כגון שלא היו לו ירקות לפני סיפור יצ"מ ורק לפני אכילת מצה הופיעו לפניו (שצריך כעת לאכול את הכרפס) או כגון שנמצא במדבר וכי"ב ואינו יודע בע"פ לספר ביצ"מ.

ב. לגבי הציור של ברכת הלבנה, יש לטעון שמכיון שלפני אכילת הכרפס צריך לברך בפה"א והיא הרי מצויה טפי מברכת הלבנה, א"כ מטעם זה נקדים את הכרפס בודאות [עיי' בכללי המצוות סי' ב' בסופו שהזכרנו טענה כזו לגבי קידוש], ורק אדם שבכל סעודותיו אוכל פת (וגם אין מצוי לו קינוח סעודה שברכתו בפה"א) אצלו שפיר שייך שברכת הלבנה מצויה טפי [ועיי' בכללי המצוות עמ' רע"א שהסתפקתי אם דנים על כל אדם לפי תדירותו או אזלינן בתר רוב בני". ויש לציין למור וקציעה סי' ז', ולמהר"ם בנט פ"ח דברכות, ולאשל אברהם בוטשאטש סי' רכ"ה, ולעץ החיים למהר"א פר' וירא. ואכמ"ל]. אכן ברכת אשר יצר פשיטא שמצויה יותר מברכת בפה"א.

מגילה – עבודת קרבן תמיד – קריאת שמע

[מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל:

- א. מקדימים קריאת המגילה בציבור לעבודת הקרבנות. [מגילה דף ג']
- ב. עבודת קרבן תמיד קודמת לקריאת שמע. [תמיד פרק ד' ופ"ה משנה א']
- ג. מקדימים ק"ש לקריאת המגילה [מעשים בכל שנה, ומפורש בדברי רב עמרם גאון הובא בטור ריש סי' תרצ"ג, ועיי"ש בסוף הסימן לגבי שחרית].

מגילה של ליל פורים – אכילת תרומה – קריאת שמע

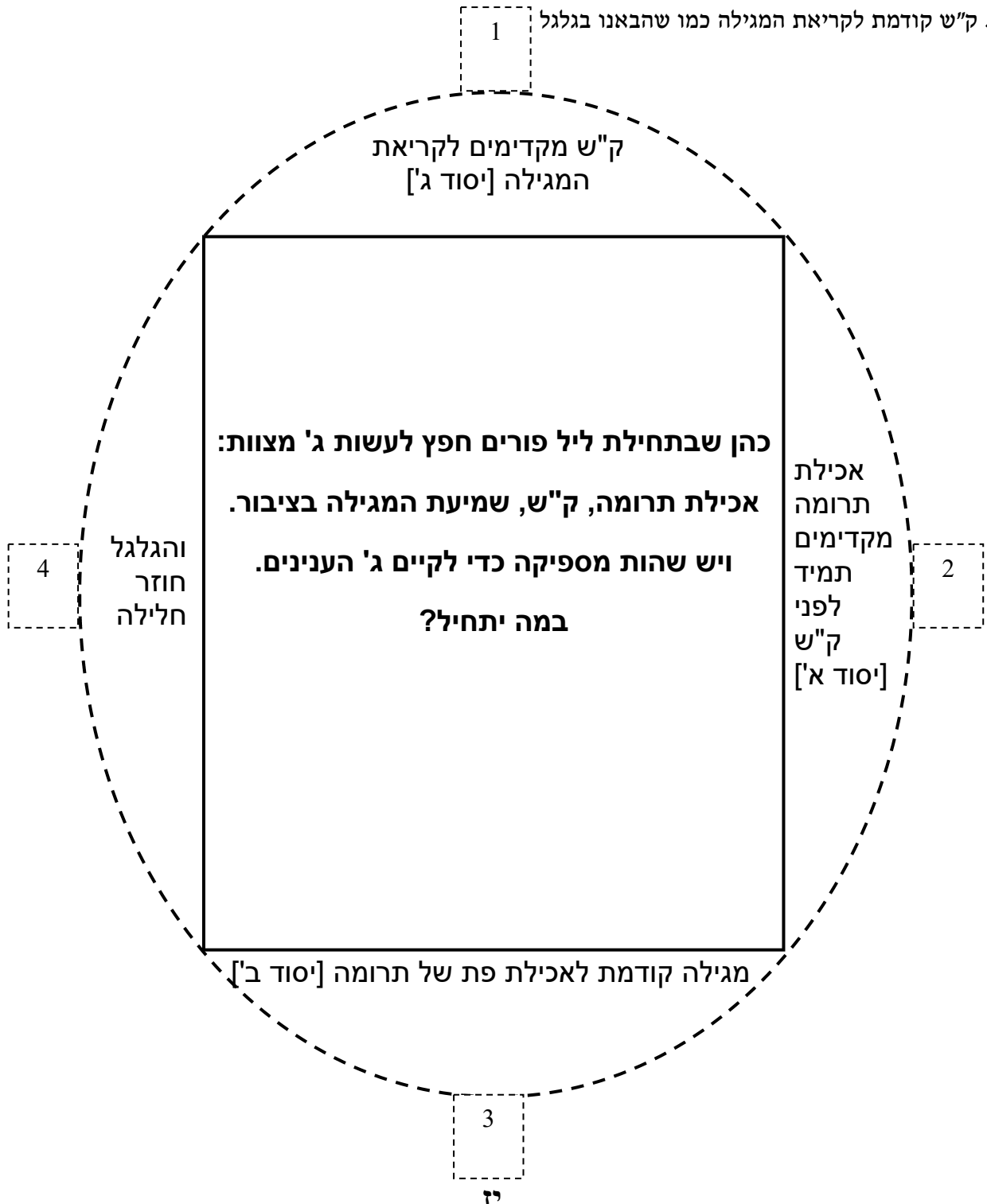
[מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל:

א. הצל"ח [בברכות ב' ע"א] מחדש שאכילת פת של תרומה היא לפני קריאת שמע. אע"ג שרבנן אסרו לאכול לפני ק"ש, מכיון שנחשבת אכילה זו כעבודת הקרבנות [פסחים ע"ג] ממילא יש לה חשיבות להקדימנה לק"ש. (ומוכח במשנה לפירושו שכך היו עושים הכהנים במציאות ובאופן תמידי).

ב. נראה לומר שלגבי מגילה בציבור גם לצל"ח יקדימו קריאת מגילה לאכילת פת של תרומה. דהרי גם עבודת הקרבנות גופא מאחרים עד לאחר שישמעה בציבור. וכן מפורש בגמ' ובפוסקים שאין שום מצוה קודמת למגילה חוץ מקבורת מת מצוה.

ג. ק"ש קודמת לקריאת המגילה כמו שהבאנו בגלגל

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

0533109982 טל: fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך
מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<http://beta.hebrewbooks.org/53606>

קישור להורדת ספר על גאולה בתשע"ו מאת כי לה' המלוכה

www.sod1820.org/sod.pdf

קישור להורדת עלוני סוד החשמל לשנים תש"ע - תשע"ג

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1722>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ד

[Page=1&ArticleID=12030&http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890](http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890)

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ה

[Page=1&ArticleID=12834&http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890](http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890)

קישור לארכיון השיעורים והעלונים

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

סוד החשמל 400 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsTa1B6UT-XOPxMOg0L8LFD>

סידור הרש"ש 37 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsRpQM-VAJ6yf9Lw6Bkvw3P>

קישורים לעשרים ושנים שיעורים בקבר דוד המלך:

www.sod1820.org/f/k1.mp4

www.sod1820.org/f/k2.mp4

www.sod1820.org/f/k3.mp4

www.sod1820.org/f/k4.mp4

www.sod1820.org/f/k5.mp4

www.sod1820.org/f/k6.mp4

www.sod1820.org/f/k7.mp4

www.sod1820.org/f/k8.mp4

www.sod1820.org/f/k9.mp4

www.sod1820.org/f/k10.mp4

www.sod1820.org/f/k11.mp4

www.sod1820.org/f/k12.mp4

www.sod1820.org/f/k13.mp4

www.sod1820.org/f/k14.mp4

www.sod1820.org/f/k15.mp4

www.sod1820.org/f/k16.mp4

www.sod1820.org/f/k17.mp4

www.sod1820.org/f/k18.mp4

www.sod1820.org/f/k19.mp4

www.sod1820.org/f/k20.mp4

www.sod1820.org/f/k21.mp4

www.sod1820.org/f/k22.mp4